

LBRIS

We know
books

Michael Varujan Magharian

SFÂNȚA PĂTRIME

INSTITUTUL EUROPEAN
2024

Câteva mașini se tamponaseră la un stop, nu rău, dar până să ajungă poliția, circulația se blocase și într-un sens, de la mașinile lovite și a truck-urilor venite să le remorcheze, cât și în celălalt, de motorisții care opreau să caște ochii la ăia de se ciocniseră.

Marcu cu Alice mâncau chibrituri. După ce că plecaseră de acasă cu jumătate de oră mai târziu pentru că ea nu fusese gata cu ce farduri, nyloane și giuvaiere să-și pună, acum mai erau și prinși în trafic.

„Sun-o pe soră-ta și și spune-i că mai durează un pic. Până la urmă or să ne dea drumul. Doar n-o să ne țină aici cu orele”, a răbufnit Marcu.

„Nu poți să faci nimic?”

„Ce ai vrea, să zbor?”

Alice s-a conformat.

„Jena scump-o, a fost un accident mai devreme și ne-am proptit aici. Trebuie să mai aștepti un pic. Cum eliberează ăștia drumul te sun, ok?”

„Ba nu-i ok, mereu întârzii, măcar la nunta mea să fi fost punctuală, atâta ți-am cerut. O sută treizeci de oameni te așteaptă pe tine. Ce să le spun? Că prima domnișoară de onoare n-are niciun respect pentru ei? Nu mai vorbesc că pe mine nu dai doi bani. Și ca să știi, tata e negru de supărare. Pufăie afară țigară de la țigară. Mama nu-l mai poate calma. Să văd cum o să te descurci cu el. Chiar aștept”.

„D-aia îi spune accident, că s-a întâmplat ce nu era de presupus să se întâmple. Suntem prinși. Te sun când începem să ne mișcăm. O să iasă totul bine”.

Cum convorbirea avusese loc prin sistemul audio, Marcu auzise tot.

„Vezi? Jena nu de mine s-a luat, ci de tine. Știe”, a punctat cu satisfacție.

„N-o poți lua pe trotuar?” i-a cerut Alice impacientată.

„Da' ce, ești pe cale să naști?”

Într-un final au început să se miște la pas, bară la bară. Când au trecut pe lângă ăia cu accidentul, au văzut că nici nu pășiseră mare lucru. Doar unuia îi curgea radiatorul.

„Jena, în zece minute suntem la tine”.

Jena nu i-a zis nimic, doar i-a închis telefonul.

„Hai, dă-i bătaie, doar n-o să adormi aici pe volan”.

„Măi femeie, tu n-ai ochi să vezi? Ce ai vrea să fac?”

„Să te miști mai repede. Uite-l p-ăla cum face slalom”.

„Și mă rog, unde a ajuns? La două mașini mai încolo?”

Până să găsească Marcu loc de parcare, Alice coborâse cu poalele rochiei suflecate.

„A dat Dumnezeu. Veniți de la picnic? Îți bați joc de noi. N-ai niciun pic de rușine?” s-a răstit taică-său la ea, încruntat tot.

Arăta dandy în smoking negru cu papion, da' și la față tot așa negru era.

„Hai tata, stinge țigara, hai să intrăm”.

„Marcu unde e?”

„Parchează. Las că știe să vină și singur. Se descurcă”.

Au intrat în holul cu coloane. Soră-sa îl aștepta pe taică-său să o ia de braț să intre în sala de ceremonii. A ajuns și Marcu. Alergase și abia sufla. Alice l-a luat de mână și s-au îndreptat spre podium. El s-a aliniat cavalerilor, ea, domnișoarelor de onoare de cealaltă parte a pupitrului de care pastorul se sprijinea cu coatele în total plictis. Steve se muia de atâta așteptare. Ca și ceilalți. Se lăsau când pe un picior, când pe altul. Nuntașii măcar ședeau pe banchete. Le căzuseră capetele în piept, lor, că ele flecăreau una cu alta peste ei. Un prieten cu conservator interpreta la pian partituri clasice. Era de parcă le-ar fi dat să înghită somnifere. Când a primit semnalul, a atacat ‘Marșul Nupțial’ al lui Wagner. Capetele căzute s-au săltat. S-au răsucit ca tirbușoanele către intrare. Au apărut tată și fiică. Făceau câte o scurtă pauză după fiecare pas. Exersaseră, da' lui nu-i prea ieșea. În fața lor o

fetiță de patru ani, îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase albă cu coroniță, arunca dintr-un coș de nuiete petale de trandafiri în fața perechii. La un moment dat s-a oprit distrată de ceva, da' petale tot arunca. Dintre bănci a sărit una s-o împingă de la spate. A pornit ca un roboțel, da' nu mai avea nimic în coș. Toți au râs. Atmosfera s-a înviorat. Steve luase poziție de drepti. Cum era lung și slab, arăta de parcă înghițise o coadă de mop. Tatăl i-a dat mâna fiicei și l-a pupat apăsător pe fiecare obraz. Le-a zis să fie binecuvântați, numai că a uitat să pupe mireasa. S-a așezat lângă nevastă. Pianistul s-a oprit din datul în clape și părintele și-a început slujba. De început, o începuse, da' numai termina. Când au crezut că era gata, i-a pus pe cei doi să-și spună unul altuia în fața audienței cât se iubeau și ce angajamente își luau să țină vie căsnicia. Jena avea scris pe hârtie. O fi avut una și Steve, da' n-a găsit-o și a trebuit să balmăjească din amintiri. În fine, părintele l-a scutit de suferințe și a cerut verighetele. Tot aia mică le-a adus, fixate cu ace pe o perniță de catifea roz în formă de inimioară. Și-i le-au pus unul altuia pe degete, părintele i-a declarat soț și soție și i-a pus să se pupe. Asta au știut. N-au m-ai avut nevoie de instrucțiunile de pe hârtie. Audiența a punctat momentul cu aplauze, blitzurile au clipit ca licuricii și cât au semnat hârtiile, pianistul le-a cântat ce-i trăsnea lui prin cap. Au ieșit din sală braț la braț, și după ei s-au luat toți ceilalți.

Marcu cu Alice au plecat ultimii de la petrecere. Ea conducea. El era bine dispus, spre vesel, fără motiv. Ajunși acasă s-a lăsat pe spate de-a latul patului.

„A ieșit foarte bine. N-ai zice că au meritat să aștepte?” a comentat nonșalant Alice.

„Pe cine să aștepte?”

„Pe noi, iubitele, pe noi”.

„Aa, n-a fost frumos. Da' Steve m-a iertat. I-am explicat cum a fost cu accidentul”.

„Pun pariu că i-ai spus că am întârziat din cauza mea”.

„N-am zis asta. I-am zis de accident”.

„Foarte bine. Nu te dezbraci? Doar n-o să te culci în smoking”.

„Mai lasă-mă puțin”.

„Mă duc la baie. Smoking -ul lasă-l pe fotoliu. Măine trebuie să-l ducem înapoi. Da’ și-a meritat banii. Și și-a venit foarte frumos. De ce nu sunteți îmbrăcați mereu așa?”

„Pentru că gentlemenii s-au dus la fund cu Titanic-ul”.

„Păcat de ei”.

„Acum le plângi de milă?”

„Eh, mă duc. Hai scoală-te că n-ai să adormi așa”.

„Nu dorm”.

Alice asta o fi fost fată bună, da’ prea era vorbăreată. Ca și soră-sa. Trăncăneau amândouă fără oprire. Că Steve o luase pe Jena, fusese treaba lui, dar pentru el cu Alice, se mai gândea. Apropouri discrete primea, doar că se făcea că nu le înțelegea. Recunoștea însă că nu era chiar corect față de ea. Erau împreună de trei ani. Se apropia momentul să trebuiască să hotărască. Doar nu era să stea cu el la infinit așa. Oare dacă l-ar fi părăsit ar fi plâns după ea? Era o întrebare validă. Numai că răspunsul îi lipsea.

Cu un efort de voință și-a scos ce avea pe el și s-a băgat sub pilotă. Alice a ieșit din baie numai în bikini. Era subțire și proporționată și sânii îi avea țuguiți. Lui Marcu îi plăcea să se joace cu ei.

„Tu nu te duci la duș?” l-a întrebat grijulie Alice.

N-o fi avut chef, numai că n-avea încotro. Și la o adică, nici nu-i fusese așa de rău. Apa îl mai trezise. Și-a frecat dinții în dușmănie. S-a clătit cu apă de gură. Se gândea că o să primească și ceva miere. Da’ n-a fost să fie. Alice adormise și el trebuia să se răcorească cumva. Și-a băgat capul în pernă și a căzut ca bolovanul.

Veniți înapoi din Caraibe, tinerii căsătoriți și-au reluat munca de zi cu zi la office. Ca toată lumea, se sculau dimi-

neța la șase, se strâneau acasă la șapte sau opt seara după ce mâncau la mame, se mai uitau la câte un film și se culcau. Mai făceau când și când dragoste, dar asta o țineau pentru ei. Se văitau de restul. Nu le rămânea timp pentru sufletele lor. Așteptau weekendul să mai iasă în oraș. Ceva bani aveau, da' nici p-aproape de ce visaseră de pe când erau studenți.

„Voi cum vă descurcați?” i-a întrebat Jena.

„La fel. Nu vă faceți griji, că banii se mai înmulțesc. Da' nu știu cum se face că imediat cheltuielile cresc și mai mult. Noi tot pe minus suntem”, i-a lămurit Alice.

Alice era aia mai mare cu un an. Dădea pe dinafară experiența din ea. O împărțasea cui se nimerea, și dacă i se cerea, și dacă nu, nu conta. Da' și Jena tot așa era.

Marcu nu se dumirea de ce se văitau ăia doi. Adică ce era nou? N-aveau bani, nici timp. Așa era pentru toți ăștia de rând plebe până la pensie. Odată pensionați, câștigau timp, dar se împruțau banii. Bine nu era niciodată. Ce se mirau atâta? Unde scrie c-ar trebui să fie altfel? În platformele partidelor politice de până la votare. După, întâmpinau adversități, neprevăzute și insurmontabile. Așa că rămânea pentru următoarele alegeri.

„Și cum v-ați descurca să mai aveți și copii?” s-a trezit Marcu să întrebe imprudent.

„De ce întrebi, voi vreți copii?” i-a întors-o Steve, la care Marcu a negat vehement clătinând din cap.

„Nu, nu noi, voi ce ați face, dacă acum, fără, nu v-ajung banii și timpul?”

„Maică-mea abia așteaptă să-și crească nepoții”, i-a răspuns Jena sigură pe ea.

„Înțeleg că nu-s bineveniți decât băieții?” a înțepat-o Alice.

„Am zis nepoți generic. Pot fi foarte bine nepoate”, s-a apărat Jena.

„Aha, dar dacă am avea și noi, pe care l-ar crește mama mai întâi?” a sărit Alice pusă pe harță.

Pentru Marcu, discuția alunecase într-o direcție periculoasă.

„Ce-ar fi să ne povestești cum a fost în insule?”

„A fost bine. Apă calmă, cer senin și nisip fierbinte”.

„Ați avut distracție?”

„O tonă. Și nopțile au fost sălbatice”, le-a zis Steve impulsiv.

„Păi d-aia se cheamă lună de miere. Capeți miere, nu?” a comentat Marcu slobod la gură.

„Am avut dans, program artistic și foc pe malul mării, nu asta ai vrut să zici, Steve?” a dres-o Jena.

„Ba da, la asta mă și refeream”, a întărit Steve, cu obrazii aprinși.

La zece cei doi s-au ridicat să plece.

„E vineri, unde vă grăbiți? Măine office-ul e închis”, a tras Alice de ei.

„Alice, iartă-mă, dar mi se închid ochii de somn. Abia stau pe picioare”, i-a zis Steve.

„Data viitoare poate ieșim pe undeva. Din când în când ne mai trebuie și o distracție”, a zis Marcu în timp ce cu mâna o direcționa de la spate pe Jena afară din apartament.

Au stat cu ei până a venit un lift să-i ia. Odată întorși în living, Marcu s-a pus pe bârfit.

„Zi nopțile au fost sălbatice, ei?”

„Nu ne-ar strica nici nouă câte o noapte sălbatică, așa-i dragule?”

„Tu vorbești? De câte ori mă bag în pat, te găsesc dormind”.

„Și tu te întorci cu spatele la mine”.

„Ha, păi dacă dormi, de unde știi? Numai dacă nu cumva doar te prefaci, ca să mă tai de la miere”, i-a zis Marcu, ca și cum tocmai descoperise roata.

„Poate că aștept să mă scoli cu pupături înfocate și mângâieri delicate”.

„Ba am încercat și chestia asta. M-ai somat să te las în pace”.

„Nu-mi aduc aminte”.

„Cred și eu, când nu-ți convine, zici că n-a fost”.

„Marcu, nu fii nesuferit”.

„Ce, așa e!” a întărit Marcu.

Departa de a fi fost o noapte întreagă, n-a ținut nici jumătate de oră, și n-a fost sălbatică, ci mai degrabă șleampătă.

„Nu l-a mine și-a fost gândul. Pe unde ai rătăcit?” l-a întrebat în șoaptă Alice.

„Știi,ăștia doi, soră-ta cu Steve, au ceva dreptate în ce zic: se pierd cel puțin unsprezece ore cu office-ul, incluzând transportul, o oră cu baia, încă două cu mâncatul, opt ore cu dormitul, și mai rămân poate două ore cât să se uităm la un film, asta în cazul fericit că n-avem copii. Și o facem pentru patruzeci de ani, ca să ne asigurăm că zece, cincisprezece ani ca pensionari vom avea cu ce plăti anii de stat acasă. E chiar ridicol”.

„Și să ridicăm o casă, să creștem copii și să mergem în concedii. Și să avem tot felul de chestii în jurul nostru. Astea le-ai uitat? Apropo de chestii, am nevoie de cauciucuri noi, așa mi-au spus ăia de la garaj ultima dată”, l-a atenționat Alice.

„Ce trebuie copii? La ce-s buni?”

„Te-ai țâcânit? Tu de ce ești pe lumea asta?”

„Simplu, că s-au distrat ai mei. Și uite așa îi facem și mai bogați p-ăia bogați, și în proces mai căpătăm și noi de ronțăit un os. Cea mai efectivă revoltă socială ar fi de a ne abține să mai facem copii. Cu asta i-am lovi”.

„Marcu, să-ți fie clar, eu n-am de gând să particip la nicio revoltă socială. Și vreau ca la bătrânețe cineva să aibă grijă de mine”.

„Ha, te bagă într-un azil de bătrâni. Așa au grijă de noi copiii în ziua de azi. Măine, cine știe, poate să ne ajute cu eutanasia”.

„Ești cinic. Hai să ne culcăm”.

„Tu vrei copii. Eu nu vreau. Cum ne împăcăm?”

„N-o să ne scoatem ochii acum. Noapte bună!”

Marcu s-a întors pe o parte. Cugeta. Chiar nu voia copii. Nu dădeau nimic înapoi. Știa numai să ia. Ce, el le-a dat ceva alor lui? Ba, încă mâncau la ei, că Alice nu le prea avea

cu gătitul. Și nu contribuiau cu nimic. Iar când ai lui nu vor mai putea sta de unii singuri, vor vinde frumos casa plătită din munca de o viață ca să se mute într-un cămin cu supraveghere medicală. Lui nu i s-ar fi cerut să miște un deget. Doar că de muls, îi mulsese copios până cu doar trei ani în urmă, adică până la absolvirea facultății. Asta era cu copiii. Bătați de cap fără răsplată. La ce-s buni?

Când s-a trezit, Alice nu mai era lângă el. S-a întins de i-au trosnit încheieturile. A mai lenevit un pic, da' în cele din urmă s-a dat jos din pat. Pe Alice a găsit-o citind pe sofa cu picioarele adunate sub ea. Când l-a văzut a pus tableta deoparte, s-a ridicat și la îmbrățișat.

„Ce mâncăm?” a întrebat-o, aparent insensibil la îmbrățișare.

„Un iaurt cu o chiflă?” i-a răspuns prompt Alice.

„Ai și o frunză de salată?”

„Ha, ce te faci, uite că am. Vrei?”

„Nu”.

„Așa mă gândeam și eu”.

„Tu ai mâncat?” s-a interesat în treacăt Marcu, excavând în iaurt cu lingurița.

„Nu. Îmi iau și eu unul”.

Stăteau cuminți unul lângă altul mâncându-și iaurturile. El avea în plus și o chiflă.

„Ce vrei să facem?”

„Ți-aș spune, dar mă rușinez”, i-a zis Alice clipind des de ‘vino încoace’.

„Ai început-o bine, spune mai departe”.

„Am închiria o barcă să mergem cu ea mai înspre larg să facem plajă în ea dezbrăcați, și am putea face și altele, după poftă”.

„Pofta cui?” s-a interesat Marcu, sensibilizat deja la idee.

„A noastră”.

„Ba aș zice pofta fiecăruia în parte”, a marșat Marcu.

„Adică?”

„Tu faci ce vreau eu și eu îți fac ce vreau eu să-ți fac”.

„Nu mi-e clar, luminează-mă te rog”, i-a cerut Alice lămuriri, sesizând o nepotrivire.

„Tu faci ce vreau eu. Chestia asta ai priceput-o, da?”

„Și tu?”

„Precum am spus, îți fac ce vreau eu să-ți fac”.

„Nu-i drept, tu trebuie să faci ce vreau eu să faci, doar că dacă nu plecăm odată n-o să mai apucăm decât o barcă cu vâsle”.

„Ce-i aia drept? De când te-ai dat cu socialiștii?”

Au ajuns pe insulă înghesuți pe feribot unii în alții. Mulți cărau rucsacuri burdușite parcă cu pietre. Unul dinăștia ocupa locul a trei. Ba mai erau și perechi. Dacă mai aveau și unul sau doi copii sau o combinație de căței cu copii, chiar nu se mai puteau mișca între ei. Noroc că traversarea nu ținea mult. Lăsau în urmă priveliștea metropolei încropită spectaculos cu zgârie nori dominați de CN Tower.

Au apucat să închirieze o barcă de cauciuc cu motor supradimensionat. La accelerație, botul se ridica periculos de mult și lui Marcu îi era frică să nu se dea peste cap. Departe în larg s-au dat la acte de depravare reprobabile de începuse barca să facă văturele.

„Dacă din zgârie nori unul s-ar fi folosit de o lunetă ar fi avut un spectacol fabulos pe gratis, n-ai zice?” a remarcat Alice hli-zindu-se la Marcu care de extenuat abia de se ținea adunat.

„Aș zice”, i-a răspuns cu voce sincopată Marcu, „ți-a fost bine?”

„Mi-a fost tare bine. Da' ție?”

„Foarte”.

„Presupun că ne e bine împreună”, a apreciat cu larghețe Alice.

Forța nota. Marcu știa încotro bătea. Dar n-avea a se plânge. Chiar îi era bine cu ea. Poate că venise timpul s-o ceară. Da' se împiedica de ceva. Libertatea ce-o pierdea, aia era.

Înainte de a merge acasă s-au oprit și au mâncat la un restaurant cu prețuri civilizate. Marcu s-a uitat în jur. Erau

perechi ca și ei. Se întreba câți erau căsătoriți? Și cum le mergea?

Știa de la Jena și Steve că nunta i-ar fi costat în avans cam treizeci și cinci de mii, din care însă n-ar fi sperat să recupereze mai mult de douăzeci și cinci. Chiar dacă zece mii să zică că și-ar fi putut permite, de unde era să scoată banii pentru inelul de logodnă? Steve dăduse pe al Jenei nouă mii de dolari. Marcu se gândea că poate maică-sa să-i dea unul din inelele ei. Da' pentru asta trebuia să vorbească cu ai lui. Era ca și cum le-ar fi cerut acordul să se căsătorească. Nu-i convenea. Da' ca să primească, ceva trebuia să dea.

Tocmai fusese trezit din visare de aplauzele mesenilor. Unii chiar o făceau din picioare. Alice aplauda și ea. Toți se uitau într-o direcție, și Marcu s-a răsucit în scaun să vadă ce era. Nu vedea nimic. A întrebat-o pe Alice.

„Tocmai a cerut-o în căsătorie”, i-a zis, sfredelindu-l cu privirea.

„Aa, asta era? Într-un restaurant? Nu-mi pare o alegere prea simandicoasă”.

„Ba e frumos. Așa îi fac pe toți d-aici părtași la fericirea lor”.

„Păi ăștia le sunt niște străini. Nunta doar n-o fac cu niște necunoscuți, nu?”

„Gestul are semnificație specială și aplauzele arată că este împărtășită de cei prezenți”.

„Ba ăștia aplaudă încă o casualitate a confruntării dintre sexe. Femeile aplaudă victoria, în timp ce bărbații aplaudă că nu-s ei singurii idioți pe lumea asta”.

„Asta după tine înseamnă că Steve e un idiot?”

„Păi singur și-a băgat capul în lanț”.

„Da' tu în ce categorie ești?” I-a întrebat Alice, aruncând înspre el raze x din ochii cu sclipiri de diamante verzi.

„Adică în ce categorie m-ai vedea?”

„Sincer?”

„Ăă ... moderat”.